Γονείς και παιδιά (Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Απριλίου, 2021

Τό θέμα τῆς **οἰκογένειας** εἶναι ἐπίκαιρο καί ἔχει πολλές πλευρές. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ πρώτη μικρή κοινωνία πού συναντᾶ τό βρέφος καί τό παιδί, καθώς ἀναπτύσσεται καί αὐτό συντελεῖ στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά προσαρμοσθῆ καί θά ζήση στήν μεγάλη οἰκογένεια τῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία, διά τῶν ἁγίων της καί τῶν διδασκάλων της, ἔχει σημαντικό πλοῦτο γιά τόν τρόπο μέ τό ὁποῖο θά λειτουργῆ καλά ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας, κυρίως ὁ ρόλος τῶν γονέων, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νά λάβη καλές βάσεις γιά ὅλη τήν ζωή του. Μάλιστα δέ ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν οἰκογένεια συντονίζεται στήν σύγχρονη βιολογική καί ψυχολογική ἄποψη γιά τόν ρόλο τῶν γονέων καί τῆς οἰκογένειας.

1. Βιολογία καί Ψυχολογία

Κάθε παιδί εἶναι καρπός ἀγάπης δύο ἀνθρώπων διαφορετικοῦ φύλου , πού συνέρχονται καί ἀπό αὐτή τήν συνάντηση ἔρχεται στήν ζωή μιά νέα ὕπαρξη.

Ἄν δοῦμε τό θέμα ἀπό βιολογικῆς πλευρᾶς, γιά τό πῶς ἀναπτύσσονται τά φῦλα, θά σημειώσουμε τόν ρόλο τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας καί κατ’ ἐπέκταση τοῦ πατέρα καί τῆς μάνας στήν ζωή κάθε ἀνθρώπου.

Εἶναι γνωστόν ἀπό τήν Βιολογία ὅτι ἀπό τήν 14η ἡμέρα ἀπό τήν γονιμοποίηση τοῦ ὠαρίου ἀρχίζουν νά διαφοροποιοῦνται ὅλα τά βλαστοκύτταρα, γιά νά ἀποτελέσουν

τούς ἱστούς καί οἱ ἱστοί νά συγκροτήσουν τά ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Ἐπίσης, ἀπό τήν 3η - 4η ἑβδομάδα ἀπό τήν γονιμοποίηση ἀρχίζουν νά σχηματίζωνται ὅλα τά ὄργανα τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Συγκεκριμένα, ἐνῶ τήν 3η ἑβδομάδα ἀρχίζει ἡ διαφοροποίηση τῆς καρδιᾶς καί τοῦ ἐγκεφάλου, δηλαδή διαφοροποιοῦνται τά κύτταρα πού θά γίνουν καρδιά καί ἐγκέφαλος, τήν 5η ἑβδομάδα διαφοροποιεῖται το γεννητικό σύστημα, πού θά συμπληρώση τόν σχηματισμό του τήν 12η ἑβδομάδα.

Τό φύλο κάθε ἀνθρώπου καθορίζεται ἀπό τά χρωμοσώματα τοῦ φύλου, πού εἶναι δύο ἀπό τά 46 χρωμοσώματα τοῦ ἀνθρωπίνου γενετικοῦ ὑλικοῦ. Τά χρωμοσώματα καθορίζουν τό φύλο καί ἀπό ἐκεῖ σέ φυσιολογικές καταστάσεις προσδιορίζεται ἡ μορφή καί ἡ λειτουργία τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καί τῶν ἀδένων. «Ἡ λειτουργία τῶν γεννητικῶν ἀδένων καί στά δύο φύλα καθορίζεται ἀπό τίς γεννητικές ὁρμόνες τῆς ὑπόφυσης (γοναδοτροπίνες), πού ρυθμίζονται καί αὐτές ἀπό ἀνώτερα ἐγκεφαλικά κέντρα καί τόν ὑποθάλαμο. Τά δύο φύλα διαφέρουν στόν τρόπο ἔκκρισης τῶν γοναδοτροπινῶν: στούς ἄνδρες ἐκκρίνονται μέ συνεχῆ καί σταθερό τρόπο, ἐνῶ στίς γυναῖκες μέ κυκλικό τρόπο, πού ὁδηγεῖ στήν ἐμφάνιση τοῦ γυναικείου ἀναπαραγωγικοῦ κύκλου».

Ἔτσι, τό φύλο καθορίζεται ἀπό τά χρωμοσώματα, ἀπό τά ὁποῖα δημιουργοῦνται τά γεννητικά ὄργανα καί οἱ γεννητικοί ἀδένες, καθώς ἐπίσης καί ἀπό τίς ὁρμόνες. Ἀνάλογα μέ τό φύλο ἑτοιμάζεται καί τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου γιά νά ἀποκτήση τόν ἰδιαίτερο ρόλο στήν οἰκογένεια καί τήν κοινωνία.

Εἶναι ἐπόμενο ὅτι ἡ φυσιολογία τοῦ φύλου ἐπηρεάζει καί τήν ψυχολογία κάθε ἀνθρώπου, γιατί διαφορετικός εἶναι ὁ ρόλος του μέσα στήν οἰκογένεια. Ἔτσι, μέ τό φύλο σχετίζονται καί τά ψυχολογικά χαρακτηριστικά καί οἱ ἰδιαίτερες συμπεριφορές. Χρησιμοποιοῦνται διάφοροι ὅροι γιά νά χαρακτηρίσουν αὐτές τίς συμπεριφορές, ὅπως ἡ **«ταυτότητα τοῦ φύλου»**, δηλαδή ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἄνδρα καί ὡς γυναίκα, ἡ ὁποία δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τήν παρουσία ὁρμονῶν πρίν ἤ μετά τήν γέννηση, οὔτε καθορίζεται ἀπό τό βιολογικό φύλο, ἀλλά ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ περιβάλλοντος καί ἀπό τίς διαδικασίες μάθησης καί ἐκπαίδευσης, δηλαδή ἀπό τήν ἰδιαίτερη ἀνατροφή τοῦ κάθε ἀνθρώπου·**«ὁ ρόλος τοῦ φύλου»** πού ἀφορᾶ τήν ἰδιαίτερη συμπεριφορά τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀνάλογα μέ τό φύλο του· καί ὁ **«σεξουαλικός προσανατολισμός»**, ἀπό τήν ἀπάντηση πού θά δώση κάθε ἕνας στά διάφορα ἐρεθίσματα πού θά δεχθῆ. Ἀπό τήν παιδική ἡλικία (2-4 ἐτῶν) ἀρχίζει καί ἡ **διαταραχή ταυτότητας φύλου**, πού «χαρακτηρίζεται ἀπό δυσφορία τοῦ παιδιοῦ ὡς πρός τό βιολογικό του φύλο, ἐπιθυμία νά ἀνήκει στό ἀντίθετο φύλο καί συμπεριφορές πού χαρακτηρίζουν τό ἀντίθετο φύλο». «Ὁ πιό σημαντικός παράγοντας στήν ἐμφάνιση συμπεριφορῶν ἀντίθετου φύλου εἶναι ἡ ἐνθάρρυνσή τους ἀπό τό περιβάλλον».

2. Οἰκογένεια καί κοινωνία

Ἡ ἴδια ἡ οἰκογένεια εἶναι μιά κοινωνία, ἡ πρώτη κοινωνία πού συναντᾶ ὁ ἄνθρωπος πού ἔρχεται στήν ζωή, ἀλλά αὐτή ἡ μικρή κοινωνία ἐπηρεάζεται ἀπό τήν εὐρύτερη κοινωνία στήν ὁποία ἀναπτύσσεται. Στό σημεῖο αὐτό θά ἀναπτύξω τήν ἔννοια τῆς οἰκογένειας ὡς κοινωνίας.

Ὑπάρχει μιά δημοφιλής θεωρία στόν δυτικό κόσμο, πού εἶναι ἡ γενική θεωρία τῶν συστημάτων.

Σύμφωνα μέ τήν θεωρία αὐτή ὅλος ὁ κόσμος ἀπό τά ἄτομα μέχρι τούς γαλαξίες ἀποτελεῖται ἀπό συστήματα. Αὐτά τά συστήματα χωρίζονται σέ ἄψυχα συστήματα καί σέ ἔμψυχα συστήματα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα σύστημα. Ὅταν δύο ἄνθρωποι ἀποφασίζουν νά κάνουν οἰκογένεια, τότε ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα σύστημα. Ἡ ἴδια ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα ὑποσύστημα μέσα στό γενικό σύστημα τῆς κοινωνίας, τοῦ Ἔθνους καί τοῦ κόσμου. Ἀλλά καί μέσα στήν οἰκογένεια ὑπάρχουν ὑποσυστήματα, ὅπως ὑπάρχει τό ὑποσύστημα τῶν γονέων-συζύγων καί τά ὑποσυστήματα τῶν παιδιῶν.

Γιά νά λειτουργῆ καλά ἕνα σύστημα πρέπει νά διακρίνεται ἀπό τρία χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Τό ἕνα εἶναι ἡ **ὀργάνωση**, ἀφοῦ κάθε σύστημα πρέπει νά λειτουργῆ σωστά. Τό δεύτερο γνώρισμα εἶναι τά **σύνορα**, δηλαδή μεταξύ τῶν ὑποσυστημάτων καί τῶν συστημάτων πρέπει νά ὑπάρχουν σύνορα, ὅλοι νά γνωρίζουν τά ὅριά τους. Καί τό τρίτο γνώρισμα εἶναι ἡ δυνατότητα **ἐπικοινωνίας** κάθε συστήματος, πού σημαίνει κάθε σύστημα νά ἔχη τήν δυνατότητα νά ἐπικοινωνῆ μέ τά ὑποσυστήματα καί τά ὑπερσυστήματα.

Ἄς προσαρμόσουμε τήν θεωρία αὐτήν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῶν συστημάτων μέσα στήν οἰκογένεια.

Ἡ ἴδια ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα σύστημα καί μέσα της ἔχει δύο ὑποσυστήματα, πού εἶναι οἱ γονεῖς-σύζυγοι καί τά παιδιά. Κάθε ὑποσύστημα πρέπει νά ὀργανωθῆ καλά, δηλαδή κάθε μέλος τῆς οἰκογένειας πρέπει νά ἔχη ἕναν συγκεκριμένο ρόλο νά παίξη στήν οἰκογένεια, γι’ αὐτό οἱ γονεῖς πρέπει νά διοργανώσουν καλά τό ὑποσύστημά τους, **νά ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους**, ἔπειτα πρέπει νά γνωρίζουν τά **ὅρια μεταξύ αὐτῶν καί τῶν παιδιῶν**, ὅτι **εἶναι γονεῖς καί ὄχι παιδιά**, δηλαδή **ὁ ρόλος τους νά μήν εἶναι συγκεχυμένος**, καί συγχρόνως νά βροῦν τρόπους ἐπικοινωνίας μέ τά παιδιά.

Τό ὑποσύστημα τῶν συζύγων-γονέων πρέπει νά καταλάβη ὅτι κάθε φύλο ἔχει

ἰδιαίτερο ρόλο καί νά τό διοργανώση καλά, δηλαδή ὁ ἕνας εἶναι πατέρας καί ὄχι μητέρα, εἶναι ἄνδρας καί ὄχι γυναίκα, ἤ ἡ ἄλλη εἶναι γυναίκα καί ὄχι ἄνδρας. Ἔπειτα, πρέπει νά ὑπάρχη χῶρος ἐλευθερίας γιά νά ζῆ ὁ κάθε ἕνας, πού σημαίνει ὅτι ὁ κάθε ἕνας πρέπει νά ἔχη ὅρια μέ τόν ἄλλο. Συγχρόνως μέ τήν ἀγάπη πού θά λειτουργῆ ὡς κένωση, θά πρέπει νά ὑπάρχη δυνατότητα ἐπικοινωνίας. Τό ὅτι εἶναι πατέρας δέν πρέπει νά χάση τήν ἰδιότητα τοῦ συζύγου, ἤ τό ὅτι εἶναι μητέρα δέν μπορεῖ νά χάση τήν ἰδιότητα τῆς συζύγου. Ἔτσι, τό ὑποσύστημα γονεῖς-σύζυγοι πρέπει νά ἔχη ὀργάνωση μεταξύ τους, ὅρια μέ τό ὑποσύστημα τῶν παιδιῶν καί δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ τά παιδιά.

Τό ἴδιο πρέπει νά συμβαίνη καί μέ τό ὑποσύστημα παιδιά σέ σχέση μέ τούς γονεῖς τους, ἀλλά καί σέ σχέση μέ τά ἀδέλφια. Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις χρειάζονται ὀργάνωση τῶν ὑποσυστημάτων, σύνορα-ὅρια ἐλευθερίας καί κινήσεως, καί δυνατότητα ἐπικοινωνίας .

Αὐτή ἡ θεωρία τῶν συστημάτων ἐφαρμόζεται σωστά καί στόν τρόπο διοργανώσεως ἑνός Κράτους μέσα στήν συνύπαρξη ἄλλων Κρατῶν, γι’ αὐτό κάθε Κράτος φροντίζει νά ἔχη καλή ὀργάνωση στό ἐσωτερικό του, ὅρια-σύνορα καί δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ κάθε ἄλλο Κράτος. Τό ἴδιο, ἀναλογικά, πρέπει νά ἐφαρμόζεται καί μέσα στήν οἰκογένεια.

Μιά ἄλλη βασική κοινωνιολογική ἀρχή πού πρέπει νά ἐφαρμόζεται στήν οἰκογένεια εἶναι ὅτι **τό καλύτερο κοινωνικό σύστημα εἶναι αὐτό πού τό κέντρο ἀναφορᾶς εἶναι ἔξω ἀπό τό σύστημα**. Δηλαδή, γιά νά λειτουργήση καλά μιά ποδοσφαιρική ὁμάδα πρέπει ὁ προπονητής νά βρίσκεται ἔξω ἀπό τήν ὁμάδα, γιά νά βλέπη καλά πῶς λειτουργεῖ τό σύστημα, ἀλλά καί πῶς λειτουργεῖ τό σύστημα τῆς ἄλλης ὁμάδας.

Μέσα σέ αὐτήν τήν προοπτική θέλω νά πῶ ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα σύστημα μέ τά ὑποσυστήματά της, ἀλλά συγχρόνως ἡ ἴδια εἶναι ἕνα ὑποσύστημα μέσα στά ἄλλα συστήματα τῆς κοινωνίας, ὅπως εἶναι τό Κράτος μέ τίς ἐξουσίες του, καί ἡ Ἐκκλησία μέ τήν ὀργάνωσή της. Καί στήν περίπτωση αὐτή ἡ οἰκογένεια πρέπει νά ἀναπτύξη τά τρία αὐτά γνωρίσματα, ἤτοι τήν δική της ὀργάνωση, τά ὅριά της, ἀλλά καί τόν τρόπο τῆς ἐπικοινωνίας της μέ τό Κράτος καί τήν Ἐκκλησία. Δέν εἶναι δυνατόν ἡ οἰκογένεια νά εἶναι τελείως ἀπομονωμένη, ἠθικά ἀποστειρωμένη.

3. Ἡ Ἐκκλησία γιά τήν σχέση γονέων καί παιδιῶν

Σημαντικό ρόλο στήν ἀνάπτυξη τῆς οἰκογένειας ἔχουν οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι πρῶτα εἶναι σύζυγοι καί στήν συνέχεια γίνονται γονεῖς, μέ τούς ἰδικούς τους ρόλους μέσα

στήν οἰκογένεια. **Τά παιδιά πρέπει νά ἔχουν γνώση τοῦ φύλου τόσο τοῦ πατέρα ὅσο καί τῆς μητέρας. Ὅσο αὐτοί οἱ ρόλοι εἶναι συγκεχυμένοι τόσο καί δημιουργοῦν προβλήματα στά παιδιά, ὡς πρός τίς συμπεριφορές τοῦ φύλου**, καί ὡς πρός τήν διαταραχή τῆς ταυτότητας τοῦ φύλου, πού ξεκινᾶ πολύ νωρίς, ἤτοι στήν πρώτη περίπτωση (συμπεριφορά τοῦ φύλου) στήν παιδική ἡλικία τῶν 2-3 ἐτῶν καί στήν δεύτερη περίπτωση (διαταραχή τῆς ταυτότητας τοῦ φύλου) στήν ἡλικία τῶν 2-4 ἐτῶν.

Ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὅλες αὐτές τίς βιολογικές καί ψυχολογικές ἑρμηνεῖες περί τῶν συζύγων-γονέων, ὅπως φαίνεται στήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Θά προτιμήσω, ὅμως, νά παρουσιάσω μέ λίγα λόγια τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τό θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ μέσα ἀπό τήν διάταξη καί τίς εὐχές τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ὅλη τήν διδασκαλία της περί τοῦ γάμου τήν ἔβαλε μέσα στό μυστήριο πού τελεῖ.

Κατ’ ἀρχάς, τό μυστήριο τοῦ γάμου ἀποκαλεῖται **«μυστήριο ἀγάπης» δύο ἑτεροφύλων ἀνθρώπων**, κατά τόν περίφημο ὁρισμό τοῦ Ρωμαίου Νομικοῦ Μοδεστίνου, τοῦ 3ου αἰῶνος μ.Χ., ὅτι **ὁ γάμος εἶναι «ἕνωσις ἀνδρός καί γυναικός καί συμβίωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία».**

Ἔπειτα, **ἡ ἀγάπη αὐτή δέν πρέπει νά εἶναι ἰδιοτελής, ἀλλά ἑκούσια κένωση** , διότι **ἡ ἀγάπη ἀπό τήν φύση της εἶναι κένωση, προσφορά, σταυρός, θυσία, καί ὄχι ἰδιοτελής ἀπόλαυση**. Αὐτό ἐξάγεται ἀπό τό ὅτι ἡ σχέση τοῦ ἀνδρογύνου δέν πρέπει νά εἶναι αὐτονομιστική, ἀλλά **θεοκεντρική**, γι’ αὐτό ὑπάρχει τελετή, ἀκολουθία τοῦ γάμου, καί παρακαλεῖται ὁ Θεός νά εὐλογήση τό ἀνδρόγυνο, τήν συζυγία, τήν οἰκογένεια καί τούς καρπούς αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

Ἔτσι, **τά πάντα θεωροῦνται δῶρα τοῦ Θεοῦ**, καί ἡ ἐπικοινωνία μεταξύ τους εἶναι μιά ἀνταλλαγή δώρων. Ἡ αἴσθηση τοῦ δώρου προϋποθέτει τόν δοτήρα καί τόν δωρολήπτη, καί αὐτό δημιουργεῖ μιά ἔντονη πνευματική σχέση. Δέν εἶναι σχέση ἁπλῶς βιολογική καί ψυχολογική, ἀλλά καί ἐκκλησιαστική, πνευματική. Ἡ νέα συζυγία καί οἰκογένεια ἐντάσσεται μέσα στήν εὐρύτερη οἰκογένεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γάμος θεωρεῖται ὡς συνέχεια τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ, γι’ αὐτό εὐχόμαστε τοῦ «εὐλογηθῆναι τόν γάμον τοῦτον, ὡς τόν ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας», ὅπου τό νερό μετατρέπεται σέ «καλόν οἶνον», δηλαδή ἡ βιολογική ζωή καί ὁ βιολογικός τρόπος ζωῆς μετατρέπεται σέ καλό πνευματικό οἶνο, σέ μιά μέθη πού θά ἀντέξη στόν χρόνο καί στούς αἰῶνες.

Ἡ Ἐκκλησία εὔχεται στόν Θεό νά δώση στό ἀνδρόγυνο:

«Ζωήν εἰρηνικήν, μακροημέρευσιν, σωφροσύνην, τήν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, σπέρμα μακρόβιον, τήν ἐπί τέκνοις Χάριν, τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον». Στήν συνέχεια εὔχεται: «Ἀξίωσον αὐτούς ἰδεῖν τέκνα τέκνων• τήν κοίτην αὐτῶν ἀνεπιβούλευτον διατήρησον• καί δός αὐτοῖς ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καί ἀπό τῆς ποιότητος τῆς γῆς• ἔμπλησον τούς οἴκους αὐτῶν σίτου, οἴνου καί ἐλαίου καί πάσης ἀγαθωσύνης, ἵνα μεταδιδῶσι καί τοῖς χρείαν ἔχουσι, δωρούμενος ἅμα καί τοῖς συμπαροῦσι πάντα τά πρός σωτηρίαν αἰτήματα».

Στήν εὐχή αὐτή φαίνεται ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά μιά ὁλοκληρωμένη οἰκογένεια, ἡ ὁποία πρέπει νά στηρίζεται στήν ἀγάπη μεταξύ τους μέσα στόν σύνδεσμο τῆς εἰρήνης, νά ἔχουν ὑγεία καί μακροημέρευση, νά δοῦν ὄχι μόνον παιδιά, ἀλλά καί ἐγγόνια, νά εἶναι γεμάτοι ἀπό τά ἀπαραίτητα ὑλικά ἀγαθά, ὥστε καί νά ζοῦν, ἀλλά καί νά προσφέρουν σέ αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη, καί πάνω ἀπό ὅλα νά ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Σέ μιά ἄλλη εὐχή κυριαρχοῦν τρία ρήματα, ἤτοι: «Εὐλόγησον», «Διαφύλαξον», «Μνημόνευσον». Ἡ νέα οἰκογένεια χρειάζεται τήν δύναμη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τήν προστασία τοῦ Θεοῦ καί τήν διαρκῆ παρουσία Του διά τῆς μνήμης Του.

Στήν ἀρχή τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ψάλλεται ὁ 127ος Ψαλμός τοῦ Δαυίδ. Σέ αὐτόν μακαρίζονται οἱ ἄνθρωποι πού φοβοῦνται τόν Κύριον καί πορεύονται στήν ὁδόν Του. Ἔπειτα, εὔχεται στόν ἄνθρωπο πού φοβᾶται τόν Θεό: «Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθυνοῦσα ἐν τοῖς κλήτεσι τῆς οἰκίας σου», δηλαδή ἡ γυναίκα νά εἶναι μιά κληματαριά φορτωμένη ἀπό σταφύλια, πού εἶναι τά παιδιά μέσα σέ ὅλα τά μέρη τῆς οἰκίας του. Ἔπειτα, εὔχεται: «Οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλῳ τῆς τραπέζης σου», δηλαδή τά παιδιά νά εἶναι γύρω ἀπό τό τραπέζι του σάν νέα τρυφερά φυτά τῶν ἐλαιῶν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ὁμοιάζει μέ ἀμπέλι καί ἐλιά. Ἡ γυναίκα δίνει τό κρασί, καί τά παιδιά εἶναι γύρω ἀπό τό ἀνδρόγυνο ὡς μικρά κλαδιά τῆς ἐλιᾶς.

Σέ μιά ἄλλη εὐχή συναντᾶται ἡ φράση: «Σύζευξον αὐτούς ἐν ὁμοφροσύνῃ• στεφάνωσον αὐτούς εἰς σάρκα μίαν• χάρισαι αὐτοῖς καρπόν κοιλίας, εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν». Πρόειται γιά μιά μικρή εὐχή, ἀλλά γεμάτη μέ νοήματα. Θά τά ἐντοπίσω:

«Σύζευξον αὐτούς ἐν ὁμοφροσύνη».

Ἡ συζυγία πρέπει νά ἐξασκεῖται μέ ὁμοφροσύνη, δηλαδή οἱ σύζυγοι νά ἔχουν τά ἴδια φρονήματα, γιατί οἱ ἀντιπαλότητες σέ κρίσιμα σημεῖα εἶναι ἀρνητικό παράδειγμα καί ὑπόδειγμα γιά τά παιδιά. Τά παιδιά ἔχουν ἰσχυρές ἀντένες καί συλλαμβάνουν τήν συμβατική συζυγία, τό συναισθηματικό διαζύγιο, καί τίς ἐσωτερικές, μή φανερές ἀντιθέσεις.

«Στεφάνωσον αὐτούς εἰς σάρκα μίαν».

Ὁ γάμος, ὅπως γίνεται στήν Ἐκκλησία, δέν εἶναι μιά συμβολαιογραφική πράξη συνοίκησης, ἀλλά ἕνωση σωμάτων μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται, καί δέν πρέπει νά ὑπάρχουν οἱ λεγόμενες «τριγωνοποιήσεις» στήν συζυγική ζωή.

«Χάρισαι αὐτοῖς καρπόν κοιλίας».

Εὐλογεῖται ἡ σύλληψη τῶν παιδιῶν στήν μήτρα τῆς γυναίκας. Πρόκειται γιά τό μυστήριο τῆς ζωῆς πού γίνεται μέσα στήν σιωπή τῆς μήτρας, κάτω, ὅμως, ἀπό τήν θαλπωρή τῆς τρυφερῆς ἀγάπης τῶν συζύγων. Ἐξωτερικά φωτίζει ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης καί ἐσωτερικά ἀναπτύσσεται ἡ ζωή ἀδιάφανα, κρυφά ἀπό τά μάτια τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀναπτύσσεται ἡ ζωή τῶν δένδρων καί τῶν φυτῶν κάτω ἀπό τήν θαλπωρή τοῦ ἡλίου.

«Εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν».

Δέν πρόκειται μόνον γιά τεκνοποιΐα, ἀλλά γιά εὐτεκνία, καί μάλιστα γιά ἀπόλαυση εὐτεκνίας. Αὐτό εἶναι ἡ προσδοκία, τό ὅραμα κάθε ἀνδρογύνου, ἀλλά αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα πολλῶν προϋποθέσεων, μεταξύ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πολυεπίπεδη ἀγάπη τῶν συζύγων.

Δέν ἀσχολήθηκα μέ λεπτομέρειες ὡς πρός τήν ἀγωγή των παιδιῶν, τήν σχέση μεταξύ τῶν γονέων καί τῶν παιδιῶν σέ μιά οἰκογένεια, ἀλλά προσπάθησα νά ἐντοπίσω τά πιό βασικά. Καί αὐτά εἶναι ὅτι **ἡ καλή συνύπαρξη τῶν συζύγων, μέσα ἀπό τίς ὥριμες προϋποθέσεις τῆς ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν καλή ἀγωγή τῶν παιδιῶν**, τά ὁποῖα αἰσθάνονται τήν οἰκογένεια ὡς πνευματική μήτρα, στήν ὁποία ἀναπτύσσονται φυσιολογικά. **Ἡ ψυχική καί πνευματική ὑγεία τῶν συζύγων-γονέων συντελεῖ στήν ψυχική καί πνευματική ὑγεία τῶν παιδιῶν**.

Βεβαίως, ὑπάρχουν καί διάφορες λαθεμένες καταστάσεις, εἴτε ἀπό ἐπιπολαιότητες τῶν συζύγων, εἴτε ἀπό παρεμβάσεις τῆς ἄρρωστης πλευρᾶς τῆς κοινωνίας μέσα στήν οἰκογένεια. Ὅμως, καί σέ αὐτές τίς περιπτώσεις ὑπάρχουν πολλές διορθωτικές κινήσεις. **Ἡ μετάνοια**, πού εἶναι στοιχεῖο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ἡ καλή παιδεία καί ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας, στήν ὁποία εἴμαστε ἐντεταγμένοι μέ τήν βάπτισή μας, βοηθοῦν στήν διόρθωση πολλῶν πραγμάτων. Ἄλλωστε, δέν ζοῦμε σέ ἠθικά ἀποστειρωμένες κοινωνίες.

Τό σημαντικό εἶναι νά λειτουργοῦν καλά τά συστήματα καί ὑποσυστήματα τῆς οἰκογένειας, τῆς κοινωνίας καί τῆς Ἐκκλησίας, καί τό σημαντικότερο εἶναι νά ἀντιμετωπίζουμε μέ σοβαρότητα καί ὑπευθυνότητα τά γεγονότα τῆς ζωῆς μας, ὅπως

εἶναι «ἡ ἔννομος συζυγία καί ἡ ἐξ αὐτῆς παιδιποιΐα», καί φυσικά **ὅταν γίνονται λάθη δέν χρειάζεται ἀπελπισία, ἀφοῦ ἡ μετάνοια διορθώνει τά πάντα**.

(Πηγή: parembasis.gr*)*